

Дамян Дамянов

Четвъртата барака

Четири дъсчени голи стени,
Подпрели вихрушките, мрака.
Най-яката крепост на нашите дни!
Добрата четвърта барака!
Седем железни ръждиви легла.
И голи артистки – над всяко.
И седем нелюбени мъжки тела
Ги любят. В четвърта барака.
Но само насън. Подир страшния ден,
След вятър и блъскане яко,
След синия съсък на лют оксиген,
След здрача в четвърта барака,
След вихри, огъвали с бяс железа,
След дълго безсъние в мрака,
След мъжка и капнала скришом сълза
В съня на четвърта барака.
Ах, времето, знаая, отгук ще смете
Мъжете, бараката, мрака!
На тяхното място ще израсте
Градът. Не със криви бараки,
А с къщи палати, с градини... Тогаз,
Ти, бъдещ човек, щом дочакаш
Да чуеш във своето щастие глас,
От радост и мъка заплакал,
Заслушай се в него – това ще съм аз
И мойта четвърта барака!

КРАЙ

© Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Валентина Димитрова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8024>]